

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520202325
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3520202325.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Marka Anovčina a členiek senátu JUDr. Aleny Radičovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. C. E. XX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Lenka Maďarová, s.r.o., so sídlom Žilina, Štrková 95/21, IČO: 47 232 692, proti žalovanému A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., F. XXX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Machová s.r.o., so sídlom Skalica, Sasinkova 886/16, IČO: 36 864 544, o zaplatenie 3 950,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. NM-4C/52/2020 – 135 zo dňa 31. januára 2025 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia náhrady škody na zdraví vo výške 3 950,70 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 06.09.2019 do zaplatenia a sumy 502,89 eur, z ktorej 52,89 eur žiadal priznať titulom nákladov spojených s liečením a 450,- eur titulom zaplatenej zálohy za právne služby v trestnom konaní, a výrokom II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Žalobca svoj nárok odôvodňoval tým, že žalovaný ho dňa 23.03.2019 okolo 17:00 hod. fyzicky napadol na pozemku záhradnej chatky č. p. 3008 v záhradkárskej osade zvanej Cengelka v meste Myjava, v dôsledku čoho žalobca spadol zo stoličky, na ktorej sedel a hlavou narazil na železo-drevenú konštrukciu lavičky, pričom utrpel viaceré zranenia, ktoré boli znaleckým posudkom v trestnom konaní ohodnotené celkovým bodovým ohodnotením vo výške 195 bodov, čomu pri hodnote 1 bodu 20,26 eur zodpovedá suma 3 950,70 eur. V súvislosti s újmou na zdraví žalobcovi vznikli i náklady spojené s liečením v celkovej výške 52,89 eur, pozostávajúce z nákladov za prevoz sanitkou z Bratislavy do Myjavy dňa 04.02.2019 vo výške 10,- eur, cestovných nákladov spojených s liečbou v celkovej výške 29,26 eur a nákladov na lieky vo výške 13,63 eur. Ďalej si žalobca uplatnil aj trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP- 366/VYS-NM-2019, kde bol v postavení poškodeného, a to vo výške 450,- eur. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav: Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 3T/64/2021 - 362 zo dňa 18.10.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3To/11/2023 - 394 zo dňa 19.10.2023, bol obžalovaný A. D. (t. j. žalovaný) podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 342/19/3304 - 56 zo dňa 24.09.2021, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že: „dňa 23.03.2019 v čase krátko po 17.00 hod. v meste Myjava, v záhradkárskej osade zvanej Cengelka, na pozemku patriacom k záhradnej chatke číslo 3008, po tom, čo pristúpil k jej vlastníkovi, poškodenému A. B., sediacemu v tom čase na stoličke pri

predmetnej chatke číslo 3008, menovaného spredu silno udrél rukou do oblasti pravej strany tváre, pričom následkom tohto úderu poškodený spadol zo stoličky v smere do ľavej zadnej strany, na lavicu železo - drevenej konštrukcie, pričom v dôsledku úderu silnej intenzity do oblasti pravej časti tváre utrpel pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre, zlomeninu hornej čeľuste, jarmovej kosti, spodiny a vonkajšej strany pravej očné (zlomeninu zygomatiko- maxilárneho komplexu vpravo), a v dôsledku následného nárazu na lavicu železo - drevenej konštrukcie utrpel z hľadiska medicínskeho ťažké zranenia, a to zlomeninu IX. - XII. rebra vľavo, pomliaždenie sleziny s trhlinami sleziny a zakrvácame pod puzdro sleziny tzv. subkapsulárny hematóm, pričom na základe týchto zranení bol poškodený hospitalizovaný v nemocnici od 23.03.2019 do 02.04.2019, kedy bol poškodený okrem iného obmedzený v kontakte so spoločenským prostredím, dňa 01.04.2019 sa musel podrobiť operačnému zákroku a celkovo najmenej v období dvoch mesiacov bol poškodený obmedzený vo fyzickej aktivite, manuálnej práci a činnosti, behu, rýchlej chôdzi, čiastočne aj v psychickej aktivite, pričom v dôsledku utrpených zranení bol poškodený práceneschopný do 30.06.2019.“, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.10.2023. Zo záverov znaleckého posudku č. 094/19, vypracovaného v trestnom konaní C. C. G., znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvie chirurgia, traumatológia, o. i. vyplynulo, že: 1/ pri fyzickom incidente, ku ktorému malo dôjsť dňa 23.03.2019, utrpel poškodený A. B. na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie zranenia: a/ pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre bez známok otrasu mozgu a príznakov vegetatívnej symptomatológie; b/ zlomeninu hornej čeľuste, jarmovej kosti, spodiny a vonkajšej strany pravej očné označovanú ako zlomenina zygomatiko-maxilárneho komplexu vpravo; c/ zlomeninu IX. - XII rebra vľavo; d/ pomliaždenie sleziny s trhlinami sleziny a zakrvácaním pod puzdro sleziny tzv. subkapsulárny hematóm. 2/ V mechanizme vzniku zranenia sa najpravdepodobnejšie uplatnil úder vedený rukou útočníka zovretou v päšť, do oblasti hlavy - tváre vpravo, pričom došlo jednak ku vzniku zlomeniny hornej čeľuste, jarmovej kosti a očné, pričom došlo i k posunu kostných úlomkov. Vzniknutý krvný výron v mäkkých tkanivách bol spôsobený jednak poškodením mäkkých tkanív úderom, jednak krvácaním zo zlomenín. Dané zranenie bolo možné spôsobiť jedným úderom. Intenzita vedeného násilia pri vzniku zranenia bola silná. Zranenie v oblasti hrudníka - dolných ľavých rebier vzniklo taktiež priamym mechanizmom. Mohlo sa jednať o úder, resp. pád a náraz hrudnou stenou do tvrdého tupého predmetu. Poškodený po údere do pravej strany tváre mal stratiť rovnováhu a spadnúť na nábytok - lavicu. Je veľmi pravdepodobné, že po údere do pravej strany tváre poškodený padal smerom doľava, dozadu, pričom mohol naraziť na tvrdý predmet - lavicu /stôl a podobne/ ľavou zadnou stranou hrudníka, pričom došlo k vzniku zlomeniny IX. - XII. rebra. Dolné rebrá vľavo, teda rebrá, ktoré mal poškodený zlomené, sa nazývajú tiež slezinné rebrá z dôvodu, že v oblasti týchto rebier sa v dutine brušnej nachádza slezina a pri zlomenine týchto rebier treba vždy myslieť i na možné poškodenie sleziny, ako to bolo i v tomto prípade. Intenzita nárazu hrudníkom na tvrdý, tupý predmet bola silná. Na vznik zranenia rebier a sleziny stačil jeden náraz. C., ktorý uviedol poškodený, ako malo dôjsť ku vzniku zranenia - úderom do tváre a nárazom chrbtom na lavicu, je možné spôsobiť predmetné zranenia, i keď úder vedený do oblasti hlavy - tváre bol s najväčšou pravdepodobnosťou vedený nie dlaňou, ale päťou. V bodovom hodnotení zranenie predstavovalo sumu 195 bodov, čo pri hodnote bodu 20,26 eur činí v peňažnom vyjadrení sumu 3 950,70 eur. V Dodatku k znaleckému posudku č. 094/19, vypracovanému za účelom posúdenia možného mechanizmu vzniku zranení A. B. podľa výpovede žalobcu a výpovede žalovaného, znalec uviedol, že zranenie poškodeného vzniklo v príčinnej súvislosti s fyzickým incidentom ku ktorému došlo dňa 23.03.2019. C., ktorý uviedol poškodený, ako malo dôjsť ku vzniku zranenia - úderom do tváre a nárazom chrbtom na lavicu, je možné spôsobiť predmetné zranenia, i keď úder vedený do oblasti hlavy - tváre bol s najväčšou pravdepodobnosťou vedený nie dlaňou ale päťou. Objektívny popis zranenia v zdravotnej dokumentácii svedčí skôr pre vznik zranenia fyzickým napadnutím inou osobou, než opakované pády poškodeného na nábytok. Súd prvej inštancie posudzoval vec podľa ustanovení § 415, § 420, § 424, § 442 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 23.03.2019 okolo 17.00 hodiny utrpel žalobca: a/ pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre bez známok otrasu mozgu a príznakov vegetatívnej symptomatológie; b/ zlomeninu hornej čeľuste, jarmovej kosti, spodiny a vonkajšej strany pravej očné označovanú ako zlomenina zygomatiko-maxilárneho komplexu vpravo; c/ zlomeninu IX. - XII rebra vľavo; d/ pomliaždenie sleziny s trhlinami sleziny a zakrvácaním pod puzdro sleziny tzv. subkapsulárny hematóm, ako aj pomliaždenie mieška, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu, operačný zákrok a niekol'komesačnú práceneschopnosť s potrebou sledovania vývoja zdravotného stavu žalobcu. Pokiaľ ide o mechanizmus vzniku zranení žalobcu, MUDr. Marián Pamula – znalec z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia, traumatológia konštatoval, že uvedené zranenia žalobcu s najväčšou pravdepodobnosťou vznikli úderom vedeným päťou do oblasti pravej strany tváre, pričom došlo k zlomeninám tvárových kostí. V dôsledku úderu vedenému

z pravej strany z pohľadu poškodeného došlo k nekoordinovanému pohybu jeho tela v smere doľava a dozadu, kde následne narazil zadnou ľavou stranou hrudníka do tvrdého pevného predmetu - lavica, nábytok, pričom v dôsledku tohto nárazu došlo jednak k vzniku zlomeniny 9. - 12. rebra vľavo a k pomliaždeniu sleziny so zakrvácaním pod obal sleziny. Je málo pravdepodobné, že by mohlo ísť o úder vedený otvorenou dlaňou (facku). Znalec na strane druhej označil za veľmi málo pravdepodobné, aby k zraneniam žalobcu došlo spôsobom popisovaným žalovaným, pretože zranenie žalobcu v oblasti tváre, pokiaľ malo byť spôsobené pádom na zem, zanecháva i prejavy zranenia na koži, či už vo forme odreniny alebo tržnej rany, k čomu pri údere rukou / pästou nedochádza. Čo sa týka zranenia v oblasti hrudníka, k zlomeninám rebier samozrejme môže dôjsť nárazom na tvrdý tupý predmet, čo aj v danom prípade došlo, je však ale málo pravdepodobné, že by poškodený, ktorý by bol pod vplyvom alkoholu, spadol zrovna len 2-krát, pričom jedenkrát doľava dozadu a druhýkrát doprava dopredu. Nebolo sporné, že v inkriminovaný deň t. j. 23.03.2019 okolo 17.00 hod. sa žalobca so žalovaným, ako susedia v záhradkárskej osade - bez prítomnosti ďalších osôb - dostali do vzájomného kontaktu v blízkosti žalobcovej záhradnej chatky č. 3008 v záhradkárskej osade Cengelka v Myjave. Dôvodom bolo to, že žalobca pri svojej chatke založil oheň kde páľil haluzie (zrejme i plastové poháriky), čo kvôli dymu vadilo žalovanému, ktorý na nedovolené spaľovanie opakovane upozorňoval žalobcu a jeho rodinu aj v minulosti. Žalovaný preto prišiel na pozemok žalobcu. Ďalší priebeh udalostí však strany sporu prezentujú úplne rozdielne. Vzhľadom na neexistenciu priamych svedkov súd nemal inú možnosť, než sa prioritne podrobne oboznámiť s výpoveďami žalobcu a žalovaného a dospel k záveru, že výpoveď ani jednej strany sporu nie je tak hodnoverná, aby dokázala súdu presvedčivo a spoľahlivo ozrejmiť okolnosti vzniku úrazu žalobcu. Hoci práve žalobca utrpel závažné poranenia, ním popisovaný priebeh útoku žalovaného súd musel vyhodnotiť ako málo pravdepodobný, pretože nezodpovedá možnému mechanizmu vzniku úrazu ozrejmeneho znalcom, a to z nasledovných dôvodov: Žalobca tvrdil, že v inkriminovanom čase sedel pred svojou chatkou na stoličke pri ohnisku, pričom po jeho pravej strane bolo umiestnené záhradné sedenie, a to lavička zhotovená z kovu a dreva. Žalovaný mal k nemu prísť zošikma z ľavej strany, pričom mal žalobcu udrieť do pravej časti tváre. Následkom toho mal žalobca zo stoličky spadnúť smerom dozadu, naraziť na roh uvedenej železo-drevenej lavičky a zraniť si pritom ľavé rebrá a pod nimi sa nachádzajúcu slezinu. Ak by sa však predmetná lavička nachádzala skutočne po pravej strane žalobcu, je ťažko vysvetliteľné, ako si žalobca pádom na ňu mohol zraniť ľavé rebrá, ktoré sú na opačnej strane, poťažmo ak po nespore silnom údere do pravej časti jeho tváre sa telo žalobcu logicky muselo nekontrolovane hýbať do ľavej strany. Žalobca na hlavnom pojednávaní uvádzal, že žalovaný k nemu prišiel zľava, spoza ohniska, čiže žalobca so žalovaným sa nachádzali tvármi proti sebe. Žalobca netvrdil, že by žalovaný stál za jeho chrbtom. Za tejto situácie je ťažko predstaviť, aby zľava prichádzajúci žalovaný, ktorý je pravák, mohol dať žalobcovi facku, resp. úder otvorenou pravou rukou na pravú stranu tváre žalobcu, keď logicky by takýto úder mal dopadnúť na ľavú stranu tváre protivníka, pokiaľ by nešlo o nejaký bekhand, čo však žalobca netvrdil. Výpoveď žalobcu nekorešponduje ani so svedeckou výpoveďou jeho kamaráta C. H., ktorému mal žalobca bezprostredne po útoku povedať, že ho žalovaný „napadol pästou zozadu na jeho záhradke“. Je tak zrejme, že žalobca nebol súdu schopný jednoznačne a presvedčivo popísať konanie žalovaného v inkriminovanom momente. Súd pritom vzal do úvahy, že v prípade nečakaného a takto intenzívneho úderu do tváre je pre obeť veľmi ťažké postrehnúť, či išlo o úder otvorenou dlaňou alebo pästou, alebo z ktorej strany úder prišiel. Rovnako nemožno podceňovať ani následný stres, resp. šok organizmu spojený s tak vážnym zranením a bolesťou, čo jednoznačne môže negatívne ovplyvňovať schopnosť obeť správne vnímať a zapamätať si jednotlivé udalosti, poťažmo ak mal žalobca kvôli zraneným rebrám problém normálne dýchať. Avšak, aj v takejto situácii by mal byť zdravý dospelý človek - nachádzajúci sa vo vlastnom a jemu známom prostredí - schopný spoľahlivo popísať svoju vlastnú polohu a rozmiestnenie statického nábytku vo svojom okolí bezprostredne pred samotným útokom. V danom momente sa okolo žalobcu nič nedialo, sedel sám na stoličke pri ohni a čakal na C. H.. Možno teda spravodlivo očakávať od žalobcu, že správne označil umiestnenie svojho záhradného sedenia i smer, z ktorého k nemu žalovaný dokráčal, keďže prišiel z jeho záhradky. Výpoveď žalobcu a ním uvádzaný popis útoku obsahuje viacero nelogických tvrdení a popisuje okolnosti tvrdeného útoku tak, že je vylúčené, aby pri ňom mohli vzniknúť zranenia, ktoré žalobca utrpel. Uvedený popis udalostí nekorešponduje ani s odbornými závermi znalca ohľadne možného mechanizmu vzniku zranení žalobcu, ako ani so svedeckou výpoveďou jeho kamaráta C. H., ktorému žalobca bezprostredne po inkriminovanom útoku povedal, že ho žalovaný napadol pästou zozadu. Je pritom potrebné uviesť, že výpovede nepriamych svedkov C. H. a manželky žalobcu si v ničom podstatnom neodporujú, pričom nimi popisované udalosti na seba logicky aj časovo nadväzujú, pričom plne korešpondujú aj s údajmi vyplývajúcimi z prvotných lekárskejších záznamov z NsP Myjava, pokiaľ ide o popis stavu žalobcu. Za tejto situácie tak výpoveď samotného žalobcu a jeho popis rozhodujúcich

udalostí nedokázali súdu poskytnúť spoľahlivý a presvedčivý dôkaz o priebehu ním tvrdeného útoku žalovaného na jeho osobu. Za tejto situácie je irelevantné, že výpovede žalovaného v trestnom konaní, ako aj jeho príbuzných, sa javili súdu účelové, málo vierohodné a nimi popisovaný priebeh udalostí je veľmi ťažko prakticky predstaviteľný. Navyše tvrdenia žalovaného a jeho príbuzných nenachádzali oporu ani v odborných záveroch znalca, pokiaľ ide o možný mechanizmus vzniku zranenia žalobcu. Žalovaný navyše tvrdil, že žalobca v inkriminovaný deň pil tvrdý alkohol, mal sa výrazne potácať, zle artikulovať a žalovaný mal dokonca z neho alkohol aj cítiť, čo by nasvedčovalo výraznej miere intoxikácie žalobcu alkoholom. To však poprel nielen svedok C. H. a manželka žalobcu, ale nepostrehli ju ani pri následnom chirurgickom ošetrení žalobcu v NsP Myjava, preto tieto tvrdenia žalovaného súd nepovažoval za preukázané. Na základe vykonaného dokazovania súd po starostlivom zhodnotení vykonaných dôkazov nakoniec dospel k záveru, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť. S prihliadnutím najmä na obsah výpovede žalobcu súd nemohol považovať za preukázané, že žalovaný sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi v žalobe tvrdeného úmyselného konania proti dobrým mravom, čo je základným predpokladom pre možný vznik škody podľa § 424 Občianskeho zákonníka. Nepreukázanie tvrdeného útoku žalovaného na žalobcu má tak bez ďalšieho za následok zamietnutie žaloby, pretože skúmanie ďalších otázok - existencie škody a príčinnej súvislosti je už bezpredmetné. Súd pre úplnosť poukázal aj na to, ako sa obsah jednotlivých výpovedí žalobcu v priebehu času (rokov) menil, pokiaľ ide o popis vedľajších okolností. Neskoršie výpovede obsahovali prvky, ktoré v skorších výpovediach chýbali, alebo pomerne výrazné nepresnosti a nelogickosti. V jednotlivých výpovediach žalovaný rôzne uvádzal členov vlastnej rodiny nachádzajúcej sa v inkriminovaný deň na záhradke: dňa 21.06.2019 uviedol, že tam bol s manželkou, dňa 18.05.2021 uviedol, že tam bol s manželkou, synom a švagrinou, ktorú vypravádzal poobede na vlak (manželka pritom vypovedala, že tam boli jej 2 sestry). Na inom mieste uvádzal, že chatu mu po útoku pomohol zamknúť kamarát C. H., v neskoršej výpovedi uviedol, že chatu nezamykali, ale bol ju potom zamknúť na bicykli jeho 11 ročný syn. Rovnako vo výpovedi dňa 18.05.2021 žalobca uviedol, že v inkriminovaný deň bol na záhradke až cca do 22.00 hodiny, hoci z predložených lekárskeho správ je zrejmé, že o pol deviatej už bol v nemocnici. Je tak otáznosť do akej miery je žalobca schopný správne si zapamätať a následne spoľahlivo interpretovať prežitú udalosť. Súd tak nemal inú možnosť, než skonštatovať, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie úmyselného konania žalovaného proti dobrým mravom, čo bez ďalšieho viedlo k zamietnutiu podanej žaloby ako celku. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, súd plne procesne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, a to s poukazom na § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že žalobca preukázateľne utrpel závažné poškodenie zdravia v relatívne krátkom časovom úseku (cca 20 min.) medzi odchodom a návratom svedka H., ktorý odišiel na neďalekú "Kolóniu" zavolať ďalšieho kamaráta. V tomto medzičase, s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote, žalobca nebol v kontakte s inou osobou, než so žalovaným, pričom nebolo sporné, že žalovaný mal so žalobcom dlhší čas problém kvôli spaľovaniu plastov v priestoroch záhradky a opakovane ho na to upozorňoval. Pokiaľ žalovaný uviedol, že mu v inkriminovaný deň žalobca na jeho pripomienku k páleniu plastov odvetil: „...že si môže páliť, čo chce...“, možno predpokladať, že sa ich stretnutie určite nenieslo v priateľskom susedskom duchu. Pokiaľ znalec označil pravdepodobnosť vzniku úrazu žalobcu na tvári pádom na nejaký predmet za málo pravdepodobný vzhľadom na neprítomnosť porušenia kože - odreninu alebo tržnú ranu, ako aj možnosť, že by spadol raz doprava dopredu a zranil si tvár a druhý raz spadol doľava dozadu a zlomil si rebrá a zranil slezinu, za nepravdepodobný. Najpravdepodobnejšie tak daný úraz skutočne vznikol úderom päťou alebo kopom, pričom znalec pripustil aj karatistický úder malíčkovou hranou otvorenej ruky. Bezprostredne po útoku žalobca svedkovi H., manželke i lekárom na chirurgii uviedol, že ho napadol žalovaný, pričom ťažko možno predpokladať, že v tak zúboženom stave a bezprostredne po útoku mal žalobca kapacitu vymýšľať si inú verziu vzniku zranení. Inými slovami, hoci dôkazy vykonané v tomto konaní súdu nepostačovali k nepochybnému preukázaniu existencie dôvodov pre priznanie nároku na náhradu škody na zdraví žalobcovi, z pohľadu súdu boli však dostatočné pre záver, že žalovaný pri vzniku úrazu žalobcu nejakú úlohu nepochybné zohral. Ide asi skôr o šťastie na strane žalovaného, že žalobca nebol v trestnom ani v tomto konaní schopný spoľahlivo popísať presný priebeh ich vzájomného kontaktu, čo súd v oboch prípadoch musel vyhodnotiť na prospech žalovaného. Bolo by však krajne nespravodlivé, ak by žalovaný, popri ťažkej ujme na zdraví, musel znášať ešte aj nemalé trovy tohto konania, poťažmo, ak zo strany žalovaného bolo navrhnuté vykonanie časovo náročného dokazovania - oboznámením kompletného trestného spisu (jednotlivo každou jednou listinou) v rozsahu cca 400 strán (plus niekoľko hodín zvukových záznamov z hlavných pojednávaní), a to napriek tomu, že žalovaná strana mala presný prehľad o obsahu pripojeného trestného spisu a bolo v jej možnostiach označiť v ňom relevantné listiny pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Z uvedeného dôvodu súd rozhodol tak, že v

snahe urobiť spravodlivosti zadosť, žalovanej strane nárok na náhradu trov konania nepriznal, hoci bola v konaní plne úspešná.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, označiac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, nespravodlivé, v rozpore s dobrými mravmi, a to najmä z dôvodu formalistického vyhodnotenia dôkazov – výpovede žalobcu v trestnom konaní, z čoho následne pramení aj jeho nesprávne právne posúdenie. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že neposkytol spoľahlivý dôkaz o útoku zo strany žalovaného. Týmto dôkazom je predsa znalecký posudok č. 094/19 zo dňa 05.09.2019 v znení dodatku zo dňa 16.12.2019, vypracovaným C. C. G., znalcom v odbore zdravotníctvo, odvetvie chirurgia, traumatológia. Znalec v znaleckom posudku, aj vo svojom výsluchu v trestnom konaní, nesporne potvrdil následky útoku a tým príčinnú súvislosť medzi vznikom zranení a útokom zo strany žalovaného voči žalobcovi. Znalec jednoznačne uviedol, že zranenia žalobcu boli spôsobené silným úderom päšťou – útokom treťou osobou, tzn. vylúčil žalovaným prezentovanú obranu o páde žalobcu na chodník, nakoľko žalobca nemal na tvári žiadne odreniny, ktoré v dôsledku pádu na zem vznikajú. Znalec uviedol, že k vzniku zranení došlo tak ako to opísal žalobca ako poškodený, avšak mal za to, že úder bol vedený päšťou, nie otvorenou dlaňou ako uviedol žalobca, poškodený. Žalovaný v minulosti pracoval ako vyhadzovač v nočnom bare v Myjave, tzn. jeho otvorená dlaň môže dosiahnuť intenzitu päste. Žalovaný je tak jedinou osobou, ktorá udrela žalobcu, v dôsledku čoho tento utrpel značné zranenia. Bez fyzického násillia – úderu zo strany žalovaného by neutrpel zranenia, ktoré boli jasne popísané v znaleckom posudku a v Trestnom rozkaze zo dňa 14.02.2022. Dokonca aj súd prvej inštancie v bode 45. napadnutého rozhodnutia uvádza, že najpravdepodobnejšie tak daný úraz skutočne vznikol úderom päšťou alebo kopom, pričom znalec pripustil aj karatistický úder malíčkovou hranou otvorenej ruky. Žalobca namietal postup súdu, ktorý uvádza, že výpovede žalobcu ku skutku v rámci trestného konania sú ťažko vysvetliteľné, resp. nelogické. Žalobca popísal skutok ako vie a nie je vzdelanou osobou, ktorá sa vie jasne a zrozumiteľne vyjadrovať a nemá ani takú pamäť, aby od incidentu v 03/2019 dokázal skutok opakovane v priebehu rokov popísať tak, ako uvádza súd – spoľahlivo. Žalobca nemá právne ani žiadne vyššie vzdelanie, nevie, na čo si treba dávať pozor a čo zdôrazniť, na čo nezabudnúť a pod., je obyčajný jednoduchý človek. Pre žalobcu je len stále nepochopiteľné, že keď ho niekto bezdôvodne napadne ako žalovaný, ten z toho nemá žiadny postih a žalobca sa viac ako 6 rokov domáha len náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré mu vznikli v dôsledku útoku zo strany žalovaného. Žalovaný v priebehu celého vyšetrovania nevypovedal a nakoniec využil žalobcovu osobnostnú slabosť vo vyjadrovaní, čo žalobca nepovažuje za spravodlivé a už vôbec to nie je v súlade s dobrými mravmi. Preto žalobca považuje závery súdu prvej inštancie, ktorý hodnotil ako čo žalobca povedal a čo je logické a čo nie je, za formalistické. Pokiaľ žalobcovi vznikli zranenia, ktoré podľa znalca sú možné fyzickým útokom a žalobca bol v strete len so žalovaným, žalobca nevidí dôvod, aby bolo rozhodujúce, kto kedy a ako odprevadil jeho švagrinu na stanicu alebo či tam bol aj syn žalobcu a pod. Súd prvej inštancie disponoval dostatočným a spoľahlivým dôkazom - znaleckým posudkom č. 094/19 zo dňa 05.09.2019 v znení dodatku zo dňa 16.12.2019, z ktorého vyplývajú žalobcove zranenia, mechanizmus ich vzniku a výška bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie tak mal rozhodný dôkaz, na základe ktorého mal vyhovieť žalobe v celom rozsahu a priznať žalobcovi aj nárok na náhradu trov konania. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, alternatívne ho zmenil tak, že žalobe vyhovie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že ho považuje za absolútne nedôvodné s tým, že z obsahu odvolania nie je možné ani jednotlivo odvodiť vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorými žalobca odvolanie odôvodňuje. Z dôvodu nevymedzenia odvolacích dôvodov žalobcom nie je potom zo strany žalovaného možné sa jednotlivým odvolacím dôvodom vyjadriť. Žalobca v podstate konštatuje jeho názor na napádané rozhodnutie a za zásadný a významný dôkaz považuje znalecký posudok C. G.. Podľa žalovaného z tohto posudku nebolo možné uzatvoriť žalobcom uvádzané skutočnosti, keďže sám znalec spochybnil žalobcom uvádzané tvrdenia, ktoré neboli v súlade s jeho objektívne zistenými zraneniami. Samotná dôveryhodnosť žalobcu bola spochybnená, čo súd riadne odôvodnil. Z vykonaných dôkazov súd vyslovil záver, že obsah jednotlivých výpovedí samotného žalobcu sa v priebehu času menil a neskoršie jeho výpovede obsahovali prvky, ktoré v skorších výpovediach chýbali. Pre súd zostalo nevyjasnené, do akej miery je žalobca schopný si zapamätať a následne spoľahlivo interpretovať prežitú udalosť a vzhľadom na rozsiahle dokazovanie tak súd nemohol považovať za preukázané že by sa žalovaný dopustil vo vzťahu k žalobcovi v žalobe tvrdeného

konania proti dobrým mravom, a preto súd žalobu zamietol. S dôvodmi napadnutého rozsudku sa žalovaný stotožňuje a rozsudok považuje za vecne správny.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, d/, f/ a h/), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že nebolo preukázané, že žalovaný sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi v žalobe tvrdeného úmyselného konania proti dobrým mravom a žalobca neunesol dôkazné bremeno.

6. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola sústredená na tvrdenia o nesprávnom vyhodnotení dôkazov zo strany súdu prvej inštancie.

7. Žalobca v podanom odvolaní označil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že neboli splnené procesné podmienky, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP).

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP spočíva v absencii procesných podmienok. Procesné podmienky sú upravené v ustanovení § 161 ods. 1 CSP. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné, čo znamená, že prítomnosť takéhoto nedostatku absolútne bráni súdu v konaní a rozhodnutí vo veci a jedine správne rezultuje do zastavenia konania. Nedostatky iných procesných podmienok sú odstrániteľné, a teda súd po zistení nedostatku procesnej podmienky sa pokúsi tento nedostatok odstrániť (vlastným postupom alebo výzvou strane sporu na odstránenie nedostatku). V prípade neodstránenia odstrániteľného nedostatku súd konanie zastaví.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul

rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

13. Súd prvej inštancie zamietol napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody na zdraví a inej škody, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s fyzickým útokom žalovaného na žalobcu zo dňa 23.03.2019.

14. Žalobca v odvolaní voči uvedenému rozsudku označil viaceré odvolacie dôvody, avšak podľa obsahu odvolania neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by spadali pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Vzhľadom k tomu, že súd je povinný ex offa kedykoľvek počas konania skúmať, či sú splnené podmienky konania, odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok z tohto hľadiska a nezistil nedostatok žiadnej z podmienok konania. Súd prvej inštancie mal právomoc vo veci konať a rozhodnúť, zároveň bol súdom príslušným na konanie a nedostatok podmienok na strane strán sporu (nedostatok procesnej spôsobilosti, zastúpenia a pod.) zistený nebol. Zároveň nebola v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie identifikovaná prekážka rei iudicata alebo litispendencie.

15. Žalobca v podanom odvolaní taktiež neuviedol a neidentifikoval ani žiadne vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Ak by aj akákoľvek takáto vada existovala, avšak odvolateľ ju neidentifikuje, nemôže odvolací súd na takúto vadu prihliadať v zmysle zásady viazanosti odvolacími dôvodmi, kedy je potrebné odvolací dôvod nielen označiť jeho zákonným pomenovaním, ale ho aj identifikovať v napadnutom rozhodnutí.

16. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a následne nesprávne právne posúdenie veci, čím podľa obsahu uplatnil iba dva odvolacie dôvody, a to dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

17. Odvolací súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 191 CSP, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu, že by k hodnoteniu dôkazov pristupoval formalisticky.

18. Tvrdenie žalobcu, že ho žalovaný dňa 23.03.2019 fyzicky napadol, preukazoval žalobca v konaní iba jediným dôkazom, a to svojou vlastnou výpoveďou. Samozrejme, že aj výpoveď strany sporu môže slúžiť ako dôkaz a súd môže nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak.

19. Výsluch strany sporu je tak iba podporným dôkazom. Rovnako, ako iné dôkazy, aj výsluch strany sporu podlieha hodnoteniu dôkazov podľa § 191 CSP. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že o fyzickom útoku žalovaného na žalobcu neexistuje žiaden iný dôkaz. Nikto nebol priamym svedkom tohto útoku, žalovaný ho poprel a nie je známe, že by existoval o ňom iný dôkaz (napr. videozáznam a pod.). Skutočnosť, že žalobcovi boli v uvedený deň spôsobené viaceré zranenia, je však nesporná, preukazovaná lekárskymi správami, ako aj znaleckým posudkom. Takéto dôkazy sú však dôkazmi, ktoré vznikli až po tom, čo zranenia žalobcovi vznikli, a objektívne nemôžu preukazovať, kto tieto zranenia žalobcovi spôsobil. Toto nemôže ani v trestnom konaní podaný znalecký posudok, ktorý je podľa žalobcu zásadným a spoľahlivým dôkazom.

20. Znalecký posudok bol podaný v trestnom konaní a v tomto konaní bol oboznámený ako listinný dôkaz. Z tohto dôkazu však v žiadnom prípade nevyplýva, že zranenia žalobcovi spôsobil žalovaný. Nič také sa v znaleckom posudku neuvádza a objektívne sa ani uvádzať nemôže. Znalec nebol svedkom incidentu, pri ktorom došlo k zraneniam žalobcu. Ak by bol, bol v pozícii svedka a nemohol by podať znalecký posudok. Znalec až ex post hodnotil zranenia žalobcu a mechanizmus, ako k nim mohlo dôjsť. Okolnosť, že uviedol, ako k zraneniam mohlo dôjsť, že to malo byť s najväčšou pravdepodobnosťou v dôsledku úderu päťou a podobne, nehovorí nič o tom, kto bol osobou, ktorá útok uskutočnila.

Rovnako tak okolnosť, že zranenia sú preukázané, bodovo ohodnotené, a že ich bodovému hodnoteniu zodpovedá žalobcom žalovaná suma z titulu náhrady škody na zdraví, nepreukazuje, kto zranenia žalobcovi spôsobil.

21. Pokiaľ bol žalobcom uplatnený nárok preukazovaný iba jeho tvrdeniami a jeho výpoveďou, a to aj za okolnosti, že ním tvrdený fyzický útok žalovaného bol posudzovaný v trestnom konaní, v ktorom bol žalovaný obžalovaný zo skutku, ktorým mal zranenia žalobcovi spôsobiť, právoplatne oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, nie je možné prijať iný záver, než ten, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že žalovaný sa dopustil žalobcom tvrdeného konania, v dôsledku ktorého mala žalobcovi vzniknúť žalovaná škoda. O to viac uvedené platí, ak žalobca v pozícii poškodeného v rôznych štádiách trestného konania v ich vzájomnom porovnaní, ako aj v porovnaní s tým, čo uvádzal o útoku svojmu priateľovi, ako aj potom v pozícii žalobcu v tomto konaní, uvádza rozdielne verzie nielen o udalostiach daného dňa, ale aj o tom, ako k útoku došlo, pričom jeho verzia o údere dlaňou nezodpovedá mechanizmu vzniku zranenia, ako ho vyhodnotil znalec. Za súdom prvej inštancie zistených rozporov a nezrovnalostí vo výpovediach žalobcu potom nemožno jeho výpoveď hodnotiť inak, ako nedôveryhodnú. Strana sporu by mala byť schopná popísať rozhodujúce udalosti, z ktorých odvodzuje svoj nárok, spôsobom ako sa odohrali. Pokiaľ toho schopná nie je, resp. sú v jej výpovediach zásadné rozpory, resp. množstvo drobných rozporov, prípadne je vo výpovedi identifikovaný rozpor s iným dôkazom, a stranou tvrdený skutkový stav, z ktorého odvodzuje svoj nárok, nie je preukázateľný inými dôkazmi, nemožno na takomto dôkaze výsluchu strany sporu založiť rozhodnutie, ktorým by bolo jej žalobe vyhovieť. Pre presné, v rôznych výpovediach v rôznom čase konzistentné popísanie udalostí ako sa odohrali, nie je smerodajná ani odbornosť strany sporu, ani vzdelanie, ale schopnosť správne vnímať a zreprodukovat' prežité udalosti. Ak strana toho nie je schopná, hoc aj z objektívneho dôvodu (napr. v dôsledku bolesti zo spôsobených zranení), a neexistuje iný dôkaz o tom, či a kto zranenia spôsobil, nemožno na základe takého dôkazu žalobe vyhovieť.

22. V civilnom sporovom procese platí zásada prejednávacia, podľa ktorej len strany v spore nesú zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena. Strana má povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, povinnosť vyjadrovať sa k veci, k dôkazom a pod. Pokiaľ strana sporu nad rozumnú pochybnosť nepreukáže ňou tvrdené skutočnosti, ako tomu bolo aj v tomto prípade, nemožno jej žalobe vyhovieť.

23. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako celok, teda aj v závislom výroku o náhrade trov konania, avšak v prípade tohto výroku sa s ním odvolací súd nestotožňuje. Napriek zamietnutiu žaloby je však výrok o náhrade trov konania v prospech žalobcu a keďže odvolanie podal len žalobca, odvolací súd nemohol v zmysle čl. 16 ods. 3 CSP rozhodnúť nepriaznivejšie pre žalobcu, a preto potvrdil napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania.

24. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný. Odvolací súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol o trovách prvoinštančného konania podľa § 257 CSP tak, že ich náhradu žalovanému nepriznal, odvolací súd nevidel dôvod na použitie tohto zákonného ustanovenia, a teda pre nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania žalovanému. Skutočnosť, že žalobcovi boli spôsobené vážne zranenia, nemôže byť sama o sebe dôvodom na to, aby nebol v prípade neúspechu zaviazaný na náhradu trov konania v konaní o náhradu škody na zdraví. Žalobca bol v konaní právne zastúpený a aj prostredníctvom tohto zastúpenia si musel byť vedomý vlastnej dôkaznej situácie, zvlášť keď mu bol už známy právoplatný rozsudok v trestnom konaní, ktorým bol žalovaný oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Žalobca je zodpovedný za výsledok sporu a pokiaľ nemá okrem vlastného tvrdenia ako preukázať ním tvrdený skutkový dej a tento skutkový dej sám opíše v rôznych časoch a rôznym subjektom rozdielne, nemôže byť v spore úspešný a za takýchto okolností ani nemožno vzhliadnuť dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).